

एलियाह — क्रमांक पाच

भविष्यसूचक मौन

Jeff Pippenger

2023-10-03

जेव्हा एलियाने अहाबामार्फत सर्व इस्राएलला कर्मेल येथे एकत्र बोलाविले, तेव्हा त्याने १७९८ मध्ये साडेतीन वर्षांच्या छळानंतर देवाने मंडळीला अंधकारयुगातून बाहेर आणणे आणि त्यांना १८४४ पर्यंत, व त्यानंतर १८६३ पर्यंत नेणे, याचे पूर्वचित्रण केले. त्या तीन तारखा या यशया यांनी सातव्या अध्यायात मांडलेल्या “सात वेळा” या संरचनेतील अंतिम तीन मार्गचिन्हे आहेत.

इ.स. १७९८, १८४४ आणि १८६३ यांचा तोच इतिहास मोशेने इस्राएलच्या संततीला मिसरच्या दास्यातून बाहेर काढून सीनाय पर्वतापर्यंत नेले, तेव्हाही प्रतिरूपरूपाने दर्शविला गेला. पहिल्या व दुसऱ्या देवदूतांचा इतिहास मिलराइट चळवळीचे प्रतिनिधित्व करतो, जी अंतकाळाच्या वेळी इ.स. १७९८ मध्ये आरंभ झाली आणि ती चळवळ इ.स. १८६३ मध्ये मंडळी बनली तोपर्यंत चालू राहिली. एलियाह आणि मोशे हे मिलराइट इतिहासाचे दोन प्रमुख साक्षी आहेत, आणि तेच तिसऱ्या देवदूताच्या इतिहासकाळात प्रकटीकरणाच्या पुस्तकातील दोन प्रमुख साक्षी आहेत.

मिलराइट चळवळ प्रकटीकरण चौदा मधील सार्वकालिक सुवार्तेच्या आरंभाची खूण करते, आणि Future for America तिच्या समाप्तीची खूण करते. मिलराइटांच्या आरंभीच्या चळवळी आणि अंतिम चळवळ यांदरम्यान आपल्याला सातव्या दिवसाची अॅडव्हेंटिस्ट कलीसिया आढळते. अॅडव्हेंटिस्ट कलीसियाचे इतिहासकार यांच्या मते, 1856 मध्ये मिलराइट चळवळीचा अवशेष लाओदीकेयाच्या अवस्थेत प्रवेशला, आणि अशा प्रकारे 1798 ते 1856 या कालखंडाचे प्रतिनिधित्व करणारा फिलाडेल्फियन कालावधी समाप्त झाला.

मागील लेखात आम्ही दाखवून दिले की प्रेरणेने लाल समुद्र ओलांडण्यातील निराशेला १८४४ च्या महान निराशेशी संरेखित केले. त्या टप्प्यावर, मन्नाने दर्शविल्याप्रमाणे शब्बाथाची परीक्षा मोशेच्या इतिहासात आली. त्याच भविष्यसूचक बिंदूवर, परमपवित्र स्थानातून आलेल्या प्रकाशाने शब्बाथापासून आरंभ होणारी परीक्षा व शुद्धीकरणाची प्रक्रिया सुरू केली, त्यांच्यासाठी ज्यांनी समुद्र ओलांडला होता आणि विश्वासाने परमपवित्र स्थानात प्रवेश केला होता. १८४४ पूर्वी सुरू झालेली ही परीक्षेची प्रक्रिया मोशेच्या इतिहासात त्याच्या जन्मापासून आरंभ झाली आणि मिलराइटांसाठी १७९८ मध्ये ज्ञानवृद्धीपासून, जी दानियेलने ओळख करून दिली होती, आणि जी न्यायनिवाड्याकडे नेणारी तीन-टप्प्यांची परीक्षेची प्रक्रिया निर्माण करणार होती.

अनेक जण शुद्ध केले जातील, पांढरे केले जातील, आणि परीक्षित केले जातील; पण दुष्ट दुष्टपणे वागतील; आणि दुष्टांपैकी कोणीही समजणार नाही; पण ज्ञानी समजतील. दानियेल 12:10.

२२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी न्यायकार्याच्या आरंभाचे प्रतिरूप फारोवरील न्यायामध्ये दिसते, जो मिसरच्या पहिलावानांपासून सुरू होऊन लाल समुद्राच्या पाण्यात समाप्त झाला. एकदा शहाणे लोक विश्वासाने परमपवित्र स्थानी प्रवेशले, किंवा लाल समुद्रातून पार गेले, तेव्हा १७९८ मध्ये, अर्थात अंतकाळी, आरंभलेली परीक्षेची प्रक्रिया १८४४ नंतरही पुढे चालू राहिली. मोशेच्या इतिहासात ती दहा परीक्षांनी दर्शविली गेली होती, ज्यांमध्ये इस्राएल प्रत्येक टप्प्यावर अपयशी ठरला. त्या दहा परीक्षांतील शेवटची परीक्षा ती होती, जेव्हा बारा हेरांनी प्रतिज्ञात देशाची पाहणी केली. मोशेच्या इतिहासातील पहिली परीक्षा मन्नाची परीक्षा होती, जी शब्बाथाचे प्रतिनिधित्व करते; आणि मिलराइटांसाठी २२ ऑक्टोबर १८४४ नंतरची पहिली परीक्षा म्हणून शब्बाथाची ओळख पटली. या दोन्ही समांतर इतिहासांत पहिली परीक्षा शब्बाथ असल्यामुळे, मोशेच्या इतिहासातील पुढील नऊ परीक्षा हे दर्शवितात की १८४४ नंतर परीक्षांची अशी एक मालिका असेल जी प्रतिज्ञात देशात प्रवेश किंवा मृत्यूच्या अरण्यात प्रवेश यांपैकी एका परिणामाकडे नेईल. १८६३ हे मिलराइट चळवळीकरिता अंतिम परीक्षेचे प्रतीक आहे. आपण हा विचार त्या

ठिकाणापासून आरंभ करू, जिथे बारा हेर प्रतिज्ञात देशाविषयीचे आपले वृत्त घेऊन परत आले.

आणि त्यांनी चाळीस दिवसांनी त्या देशाचा शोध घेऊन परत आले. मग ते मोशे, अहरोन आणि इस्राएलच्या संततीच्या सर्व मंडळीपाशी पारानच्या अरण्यातील कादेश येथे आले; आणि त्यांनी त्यांना, तसेच सर्व मंडळीला वृत्तांत सांगितला, आणि त्या देशाचे फळ त्यांना दाखविले. त्यांनी त्याला सांगितले, आणि म्हटले, ज्या देशात तू आम्हांस पाठविले होतेस त्या देशात आम्ही गेलो; आणि तो खरोखर दूध व मध वाहणारा आहे; आणि हे त्याचे फळ आहे. तरीसुद्धा त्या देशात राहणारे लोक बलवान आहेत, आणि नगरे तटबंद व अत्यंत मोठी आहेत; आणि याव्यतिरिक्त आम्ही तेथे अनाकाची संताने पाहिली. अमालेकी लोक दक्षिण देशात राहतात; आणि हित्ती, यबूसी, व अमोरी लोक पर्वतांत राहतात; आणि कनानी लोक समुद्रकिनारी, तसेच यार्दनच्या काठावर राहतात. तेव्हा कालेबाने मोशेसमोर लोकांना शांत केले, आणि म्हटले, आपण त्वरित वर चढून जाऊन तो देश ताब्यात घेऊ या; कारण आपण तो जिंकण्यास निश्चित समर्थ आहोत. पण जे पुरुष त्याच्याबरोबर गेले होते त्यांनी म्हटले, आपण त्या लोकांविरुद्ध वर जाऊ शकत नाही; कारण ते आपल्यापेक्षा अधिक बलवान आहेत. आणि त्यांनी इस्राएलच्या संततीमध्ये त्यांनी शोधलेल्या देशाविषयी वाईट वृत्त पसरविले, असे म्हणत, ज्या देशाचा शोध घेण्यासाठी आम्ही फिरून आलो तो देश आपल्या रहिवाशांना गिळून टाकणारा देश आहे; आणि त्यात आम्ही पाहिलेले सर्व लोक उंच बांध्याचे पुरुष आहेत. आणि तेथे आम्ही राक्षस पाहिले, म्हणजे अनाकाची संताने, जी राक्षसांपैकी उत्पन्न झालेली आहेत; आणि आम्ही आपल्या स्वतःच्या दृष्टीने टोळांप्रमाणे होतो, आणि तसेच आम्ही त्यांच्या दृष्टीनेही होतो. गणना 13:25-33.

गणना पुस्तकातील या उताऱ्यात काही अत्यंत महत्त्वाच्या सत्यांची नोंद घेण्यासारखी आहे; परंतु त्यातील इतिहास मिलराइट चळवळीचे प्रतिरूप म्हणून दर्शविला आहे, हा विचार न केल्यास ती सत्ये सहज दुर्लक्षित होऊ शकतात. एक मुद्दा असा आहे की “वाईट अहवाल” घेऊन आलेले बंडखोर आपल्या दहाव्या आणि अंतिम परीक्षेत अपयशी ठरत होते, आणि त्या अंतिम परीक्षेत लोकांचे दोन वर्ग प्रकट झाले. मागील नऊ परीक्षांच्या इतिहासातून जे दोन वर्ग विकसित होत आले होते, त्यांनी कोणता “अहवाल” स्वीकारायचा हे निवडण्यावरून आपापले स्वभाव प्रकट केले. इ.स. १८६३ मध्ये मिलराइट अॅडव्हेंटिझमने लेवीयविधी सव्वीस मधील दास्यत्वाच्या भविष्यवाणीने दर्शविलेला मोशेचा अहवाल नाकारला. यहोशवा आणि कालेब यांनी सादर केलेला अहवाल हा केवळ दास्यत्वातून त्यांच्या सुटकेच्या संपूर्ण इतिहासभर देवाच्या “अहवालाची” पुनरुक्ती होता. मोशेच्या जन्मापासून पुढे देवाने त्यांना दास्यत्वातून बाहेर काढून शतकांपूर्वी अब्राहामाला वचन दिलेल्या देशात नेण्याचे अभिवचन दिले होते. यहोशवा आणि कालेब हे त्या मूलभूत अहवालावर उभे राहिलेल्यांचे प्रतिनिधित्व करतात; इतर दहा हेरांनी देवाने खरोखरच तो अहवाल दिला होता, हे नाकारले.

मग सर्व मंडळीने आपला आवाज उठवून आक्रोश केला; आणि लोक त्या रात्री रडले. आणि इस्राएलच्या सर्व संततीने मोशे व अहरोन यांच्याविरुद्ध कुरकुर केली; आणि सर्व मंडळी त्यांना म्हणाली, अहो, आम्ही इजिप्तदेशातच मेलो असतो तर बरे झाले असते! किंवा या अरण्यातच मेलो असतो तर बरे झाले असते! आणि परमेश्वर आम्हांला या देशात का आणीत आहे? तलवारीने पडावयास, आणि आमच्या बायका व आमची मुले लुटीस पडावीत म्हणून काय? आम्ही इजिप्तात परत जाणे हे आमच्यासाठी अधिक बरे नाही काय? मग ते एकमेकांस म्हणाले, चला, आपण एक प्रमुख नेमू या, आणि इजिप्तात परत जाऊ या. गणना 14:1-4.

१८६३ मध्ये जेम्स व्हाइट यांनी Review and Herald मध्ये एक लेख लिहून मिलर यांच्या “seven times” विषयीच्या समजुतीचा नकार केला, आणि त्याच वर्षी उरायाह स्मिथ यांनी लेवीयकांडातील “seven times” चा कोणताही उल्लेख नसलेला बनावट चार्ट प्रकाशित केला, तेव्हा व्हाइट आणि स्मिथ या दोघांनी विल्यम मिलर यांचे कार्य बाजूला सारून धर्मत्यागी प्रॉटेस्टंटवादाची बायबलाधिष्ठित पद्धत अवलंबिली. ज्यांना त्यांनी अलीकडेच “बाबेलच्या कन्या” असे ओळखले होते, त्या धर्मत्यागींची पद्धतच गॅब्रिएल देवदूताने निर्देशित केलेल्या मिलर यांच्या संदेशाचा नकार करण्यासाठी युक्तिवाद म्हणून वापरण्यात आली. प्राचीन इस्राएलच्या दहाव्या परीक्षेच्या वेळी त्यांनी स्पष्टपणे म्हटले, “चला, आपण एक कप्तान नेमू या, आणि आपण मिसरदेशी परत जाऊ या.” दहाव्या आणि अंतिम परीक्षेतील अपयश हे आरंभापासून सुसंगत असलेल्या “वृत्ताचा” नकार करण्यावर आणि मिसरच्या दास्यात परत

जाण्याच्या इच्छेवर आधारित आहे. जेव्हा यिर्मया यांनी १८४३ च्या अयशस्वी भाकितामुळे निराश झालेल्यांचे प्रतीकात्मक प्रतिनिधित्व केले, तेव्हा देवाने त्याला विशेषतः देवाकडे आणि संदेशाविषयीच्या त्याच्या पूर्वीच्या उत्कटतेकडे परत येण्यासाठी बोलावले; पण त्याचबरोबर, ज्यांची ओळख बाबेलच्या कन्या म्हणून झाली होती, त्यांच्याकडे पुन्हा कधीही परत जाऊ नये, अशी आज्ञाही दिली.

म्हणून परमेश्वर असे म्हणतो: जर तू परत फिरलास, तर मी तुला पुन्हा आणीन, आणि तू माझ्यासमोर उभा राहशील; आणि जर तू निकृष्टातून मौल्यवान वेगळे काढशील, तर तू माझ्या मुखासारखा होशील; त्यांनी तुझ्याकडे परत यावे; परंतु तू त्यांच्याकडे परत फिरू नकोस. यिर्मया 15:19.

1863 मध्ये, जेम्स व्हाईट आणि युरायाह स्मिथ यांनी त्यांना जिथे जाण्यास मनाई करण्यात आली होती त्या ठिकाणी पुन्हा नेण्यासाठी एका नव्या कप्तानाची नियुक्ती केली. जोशुआ आणि कालेब हे पुढे जाण्याची इच्छा बाळगणाऱ्यांचे प्रतिनिधित्व करतात, तर व्हाईट आणि स्मिथ हे मागे परत जाण्याची इच्छा बाळगणाऱ्यांचे प्रतिनिधित्व करतात.

गणनापुस्तकातील या उताऱ्यातून नोंद घेण्यास आवश्यक असलेला आणखी एक मुद्दा असा आहे की, पुढील चाळीस वर्षांमध्ये सर्व बंडखोरांना अरण्यात मरण्यास दोषी ठरविणारे अंतिम बंड हे बायबल भविष्यवाणीत दिवसास एक वर्ष या तत्त्वाची स्थापना करणाऱ्या दोन प्रमुख संदर्भांपैकी एक आहे; आणि हेच कदाचित ते सर्वात अत्यावश्यक भविष्यसूचक नियम होते, ज्याचा उपयोग मिलरने सार्वकालिक सुवार्तेचा संदेश आणि पहिल्या देवदूताचा संदेश उलगडण्यासाठी केला. या नियमाचा दुसरा बायबलसंबंधी साक्षीदार येहेज्केलाच्या पुस्तकात आढळतो.

आणि हे पूर्ण केल्यावर, पुन्हा आपल्या उजव्या कुशीवर निज; आणि तू यहूदाच्या घराण्याचा अधर्म चाळीस दिवस वाहशील: मी तुला प्रत्येक दिवस एका वर्षासाठी नेमून दिला आहे. येहेज्केल ४:६.

दिवस-वर्ष तत्त्व प्रस्थापित करणाऱ्या त्या दोन वचनांबाबत अनेकदा लक्षात न येणारी गोष्ट म्हणजे त्या दोन्ही वचनांचा ऐतिहासिक संदर्भ होय.

ज्या दिवसांच्या संख्येप्रमाणे तुम्ही त्या देशाची पाहणी केली, म्हणजे चाळीस दिवस, प्रत्येक दिवसामागे एक वर्ष या प्रमाणे, तुम्ही तुमचे अपराध भोगाल, म्हणजे चाळीस वर्षे; आणि तुम्हांला माझ्या वचनभंगाची जाणीव होईल. गणना 14:34.

गणनेतील तो वचन प्राचीन इस्राएलच्या आरंभी घडला आणि तो देवाच्या करारातील लोकांच्या बंडाचे प्रतिनिधित्व करीत होता; आणि येहेज्केलमधील तो वचन प्राचीन इस्राएलच्या शेवटी घडला आणि तो देवाच्या करारातील लोकांच्या बंडाचे प्रतिनिधित्व करीत होता. आरंभीची शिक्षा अरण्यात मृत्यू होती, आणि शेवटीची शिक्षा त्यांच्या शत्रूंच्या देशातील दास्य होती. “एक दिवस एका वर्षासाठी” हे तत्त्व करारातील लोकांच्या बंडावर भर देते. दोन शिक्षा—एक आरंभी आणि एक समाप्तीला—परंतु दोन्ही भिन्न. पहिली शिक्षा अरण्यातून प्रवास करीत असताना क्षयाने होणारा मृत्यू होती; शेवटची शिक्षा प्रत्यक्ष बाबेलमध्ये बंदिवास आणि दास्य होती.

तेव्हा मोशे आणि अहरोन इस्राएलच्या संततीच्या मंडळीच्या सर्व सभेसमोर उपडे पडले. आणि नूनचा पुत्र यहोशवा व येफुन्नेचा पुत्र कालेब, जे त्या देशाची पाहणी करणाऱ्यांपैकी होते, त्यांनी आपली वस्त्रे फाडली; आणि त्यांनी इस्राएलच्या संततीच्या सर्व मंडळीशी बोलून म्हटले, “ज्या देशातून आम्ही त्याची पाहणी करण्यासाठी गेलो होतो, तो देश अत्यंत उत्तम आहे. जर परमेश्वर आम्हांवर प्रसन्न असेल, तर तो आम्हांला त्या देशात नेईल आणि तो आम्हांला देईल; तो दूध व मध वाहणारा देश आहे. फक्त परमेश्वराविरुद्ध बंड करू नका, आणि त्या देशातील लोकांना भिऊ नका; कारण ते आमच्यासाठी भाकर आहेत; त्यांचे संरक्षण त्यांच्यापासून निघून गेले आहे, आणि परमेश्वर आमच्याबरोबर आहे; त्यांना भिऊ नका.” पण सर्व मंडळीने त्यांना दगडांनी ठार मारण्याचा हुकूम केला. तेव्हा इस्राएलच्या संततीच्या सर्वासमोर दर्शनमंडपात परमेश्वराचे तेज प्रगट झाले. आणि परमेश्वर मोशेला म्हणाला, “हे लोक किती काळ मला चिथावतील? आणि मी त्यांच्यामध्ये दाखविलेल्या सर्व चिन्हांनंतरही ते माझ्यावर किती काळ विश्वास ठेवणार नाहीत? मी त्यांना महामारीने मारीन आणि त्यांचा वारसा काढून घेईन;

आणि तुझ्यापासून त्यांच्यापेक्षा मोठे व अधिक बलवान राष्ट्र निर्माण करीन." तेव्हा मोशे परमेश्वराला म्हणाला, "मग मिसरी हे ऐकतील; कारण तू आपल्या सामर्थ्याने या लोकांना त्यांच्यामधून बाहेर काढले आहेस; आणि ते या देशातील रहिवाशांना हे सांगतील; कारण त्यांनी ऐकले आहे की, हे परमेश्वरा, तू या लोकांमध्ये आहेस, की हे परमेश्वरा, तू समोरासमोर दिसतोस, आणि तुझा मेघ त्यांच्यावर स्थिर असतो, आणि तू दिवसा मेघस्तंभात व रात्री अग्निस्तंभात त्यांच्या पुढे चालतोस. आता जर तू या सर्व लोकांना एका मनुष्यासारखे मारून टाकलेस, तर ज्या राष्ट्रांनी तुझी कीर्ती ऐकली आहे ती असे म्हणतील, की परमेश्वर या लोकांना ज्या देशाविषयी त्याने त्यांना शपथ दिली होती त्या देशात नेण्यास समर्थ नव्हता, म्हणून त्याने त्यांना अरण्यात ठार केले. आणि आता, मी तुला विनंती करतो, माझ्या प्रभूचे सामर्थ्य महान होऊ दे, जसे तू बोलला आहेस, असे म्हणत, 'परमेश्वर दीर्घशांत आहे, आणि महान दयेचा आहे, अधर्म व अपराध क्षमा करणारा आहे, तरीही तो दोषीला मुळीच निर्दोष ठरवीत नाही; तो पित्यांच्या अधर्माची शिक्षा संततीवर तिसऱ्या व चौथ्या पिढीपर्यंत आणतो.' मी तुला विनवितो, तुझ्या दयेच्या महानतेप्रमाणे या लोकांचा अधर्म क्षमा कर, जसे तू मिसरपासून आतापर्यंत या लोकांना क्षमा करीत आला आहेस." गणना 14:5-19.

या वचनेमध्ये दर्शविलेला इतिहास हा "उत्तेजनाचा दिवस" असे म्हणविणाऱ्या एका बायबलनिष्ठ प्रतीकात परिवर्तित झाला. "उत्तेजनाचा दिवस" याचा उल्लेख स्तोत्रसंहिता पंच्याणव, यिर्मया बत्तीस आणि इब्री लोकांस तीन मध्ये आढळतो; परंतु सध्या आपण त्या प्रतीकाचा विचार करणार नाही. मागील उताऱ्यामध्ये निदर्शित केलेले एक महत्त्वपूर्ण तत्त्व आहे, जे ओळखले गेले पाहिजे. हे तत्त्व या उताऱ्यात संदेष्टा शमुवेल, लूसिफर, एलेन व्हाइट आणि अर्थातच मोशे यांच्या द्वारेही स्पष्ट केलेले आहे.

त्यांनी त्याला म्हटले, "पाहा, तुम्ही वृद्ध झाला आहात, आणि तुमचे पुत्र तुमच्या मार्गांनी चालत नाहीत; म्हणून आता सर्व राष्ट्रांप्रमाणे आम्हांवर न्याय करावा म्हणून आमच्यासाठी एक राजा नेमावा." पण त्यांनी, "आमच्यावर न्याय करावा म्हणून आम्हांस एक राजा द्या," असे म्हटले तेव्हा ती गोष्ट शमुवेलाला अप्रिय वाटली. आणि शमुवेलाने परमेश्वराकडे प्रार्थना केली. तेव्हा परमेश्वर शमुवेलाला म्हणाला, "लोक तुझ्याशी जे काही म्हणतात त्या सर्व बाबतीत त्यांच्या आवाजाकडे लक्ष दे; कारण त्यांनी तुला नाकारलेले नाही, तर मी त्यांच्यावर राज्य करू नये म्हणून त्यांनी मला नाकारले आहे. ज्या दिवसापासून मी त्यांना मिसर देशातून वर आणले त्या दिवसापासून आजपर्यंत त्यांनी जी सर्व कृत्ये केली आहेत, म्हणजे मला सोडून इतर देवांची सेवा केली आहे, त्याचप्रमाणे ते तुलाही करीत आहेत. म्हणून आता त्यांच्या आवाजाकडे लक्ष दे; तथापि त्यांना गंभीर रीतीने सावध कर, आणि जो राजा त्यांच्यावर राज्य करील त्याची रीती त्यांना दाखवून सांग." मग शमुवेलाने त्यांच्याकडे राजा मागणाऱ्या लोकांना परमेश्वराचे सर्व शब्द सांगितले. तो म्हणाला, "जो राजा तुमच्यावर राज्य करील त्याची रीती अशी असेल: तो तुमचे पुत्र घेईल आणि त्यांना स्वतःसाठी, आपल्या रथांसाठी आणि आपल्या घोडेस्वारांसाठी नेमेल; आणि काहींना त्याच्या रथांपुढे धावावे लागेल. तो स्वतःसाठी हजारांवर अधिकारी आणि पन्नाशींवर अधिकारी नेमेल; आणि त्यांच्याकडून आपली जमीन नांगरून घेईल, आपली कापणी करून घेईल, आपली युद्धाची अस्त्रे आणि आपल्या रथांची उपकरणे तयार करून घेईल. तो तुमच्या कन्या घेईल, अत्तर तयार करणाऱ्या, स्वयंपाक करणाऱ्या आणि भाकरी भाजणाऱ्या म्हणून. तो तुमची शेते, तुमचे द्राक्षमळे आणि तुमची जैतूनबागा, त्यांतील उत्तमोत्तम, घेऊन आपल्या सेवकांना देईल. तो तुमच्या धान्याचा आणि तुमच्या द्राक्षमळ्यांचा दशांश घेऊन आपल्या अधिकाऱ्यांना आणि आपल्या सेवकांना देईल. तो तुमचे दास, तुमच्या दासी, तुमचे उत्तम तरुण, आणि तुमची गाढवे घेऊन त्यांना आपल्या कामाला लावील. तो तुमच्या मेंढरांचा दशांश घेईल; आणि तुम्ही त्याचे दास व्हाल. आणि त्या दिवशी तुम्ही स्वतःसाठी निवडलेल्या तुमच्या राजामुळे आक्रोश कराल; पण त्या दिवशी परमेश्वर तुमचे ऐकणार नाही." तरीसुद्धा लोकांनी शमुवेलाला आवाजाचे ऐकण्यास नकार दिला; आणि ते म्हणाले, "नाही; तर आमच्यावर एक राजा असलाच पाहिजे; म्हणजे आम्हीही सर्व राष्ट्रांसारखे होऊ; आणि आमचा राजा आमच्यावर न्याय करील, आमच्यापुढे जाईल, आणि आमची युद्धे लढील." शमुवेलाने लोकांचे सर्व शब्द ऐकले, आणि ते परमेश्वराच्या कानी घातले. तेव्हा परमेश्वर शमुवेलाला म्हणाला, "त्यांच्या आवाजाकडे लक्ष दे, आणि त्यांच्यासाठी एक राजा नेम." मग शमुवेल इस्राएलच्या लोकांना म्हणाला, "तुम्ही प्रत्येक जण आपल्या नगरात जा." १ शमुवेल ८:५-२२.

या उताऱ्यात प्राचीन इस्राएलाने देवाला आपला राजा म्हणून नाकारले, आणि हा इतिहास पुढे त्या काळाकडे निर्देश करतो जेव्हा त्यांनी जाहीर केले की कैसराशिवाय त्यांना दुसरा कोणताही राजा नाही. त्यांनी देवसत्ताक शासन नाकारले, आणि आग्रह धरला की त्यांना त्यांच्या स्वतःच्या लोकांमधून एक राजा द्यावा; परंतु शेवटी त्यांनी जाहीर केले की त्यांचा राजा रोमन राजा आहे. शेवटच्या दिवसांतील रोमन राजा म्हणजे रोमचा पोप होय.

पण ते ओरडून म्हणाले, त्याला दूर करा, त्याला दूर करा, त्याला क्रूसावर खिळा. पिलात त्यांना म्हणाला, मी तुमच्या राजाला क्रूसावर खिळू काय? मुख्य याजकांनी उत्तर दिले, कैसराशिवाय आम्हांला दुसरा राजा नाही. योहान 19:15.

धर्माधिष्ठित राज्यव्यवस्थेचा नकार शमुवेलाला इतका आक्षेपार्ह आणि वैयक्तिकरीत्या वेदनादायक वाटला की, त्याने तो आपल्या भविष्यवाणीच्या पदाचा नकार आहे असे समजले. परंतु देवाने शमुवेलाला हे निश्चितपणे समजावून दिले की त्यांचा नकार हा देवाचाच होता, भविष्यवक्त्याचा नव्हे. मोशे आणि शमुवेल यांच्या प्राचीन इस्राएलच्या बंडखोरीशी असलेल्या भविष्यवाणीपर संबंधाचे निरूपण करणाऱ्या या दोन उताऱ्यांवरून, त्यानंतर आलेली बंडखोरीची शिक्षा ही प्राचीन इस्राएलचा अंत नव्हती. यहोशवा आणि कालेब यांनी प्रतिनिधित्व केलेला एक गट अजूनही होता, जो वचनदत्त देशात प्रवेश करणार होता; आणि शमुवेलालाच्या कथेत प्राचीन इस्राएलचा अंत हा इस्राएलच्या राजसत्तेच्या समाप्तीसमयी झाला, आरंभी नव्हे.

मोशेने देवाशी असा युक्तिवाद केला की, त्याने प्राचीन इस्राएलाबरोबर आपले कार्य पुढे चालू ठेवावे; कारण मोशेने असा विचार केला की, त्या टप्प्यावर त्यांचा अंत करणे म्हणजे देवाने आपल्या लोकांची केलेली सुटका आणि अब्राहामाला दिलेल्या त्या देशात त्यांना नेण्याच्या त्याच्या वचनाचा पवित्र इतिहास विपर्यस्त रीतीने मांडणे होय. येथे मुद्दा असा आहे की, जेव्हा देवाला बंडखोरीचाच सत्याच्या साक्षीसाठी उपयोग करावयाचा असतो, तेव्हा तो बंडखोरी घडू देणे आणि टिकून राहू देणे हे निवडतो.

धर्मनिष्ठ संतापाची जी वृत्ती शमुवेलाने प्रकट केली, तीच एलेन व्हाइट हिनेही प्रकट केली.

“मिनियापोलिस येथे प्रकट झाल्याप्रमाणे, आपल्या लोकांमध्ये अशी दृढ आत्मसंतुष्टता आणि प्रकाश स्वीकारण्यास व मान्य करण्यास अशी अनिच्छा मी यापूर्वी कधीही पाहिली नव्हती. मला दाखविण्यात आले आहे की त्या सभेत प्रकट झालेल्या भावनेला जपून धरणाऱ्या मंडळीतील एकाही व्यक्तीस, स्वर्गातून त्यांना पाठविण्यात आलेल्या सत्याच्या अमूल्यतेचे स्पष्ट ज्ञान पुन्हा प्राप्त होणार नव्हते, जोपर्यंत त्यांनी आपला अभिमान नमविला नाही आणि आपण देवाच्या आत्म्याने प्रेरित नव्हतो, तर आपली मने व अंतःकरणे पूर्वेग्रहांनी भरलेली होती, अशी कबुली दिली नाही. प्रभू त्यांच्याजवळ येण्याची, त्यांना आशीर्वाद देण्याची आणि त्यांच्या पाठी फिरण्यापासून त्यांना बरे करण्याची इच्छा बाळगत होता, परंतु त्यांनी ऐकले नाही. कोरह, दाथान आणि अबीराम यांना ज्याने प्रेरित केले, त्याच भावनेने ते प्रेरित झाले होते. इस्राएलमधील ते पुरुष, आपण चुकत आहोत हे सिद्ध करणारा सर्व पुरावा प्रतिरोध करण्याचा निर्धार करून होते, आणि त्यांच्या असंतोषाच्या मार्गावर ते पुढेच पुढे जात राहिले, येथेपर्यंत की अनेकजण त्यांच्याबरोबर एकत्र होण्यासाठी दूर ओढले गेले.”

“हे कोण होते? दुर्बल नव्हते, अज्ञानी नव्हते, अज्ञानाच्या अंधारात असलेले नव्हते. त्या बंडात मंडळीमध्ये प्रसिद्ध असलेले अडीचशे सरदार, ख्यातनाम पुरुष, सहभागी होते. त्यांची साक्ष काय होती? ‘संपूर्ण मंडळी पवित्र आहे, त्यांपैकी प्रत्येकजण पवित्र आहे, आणि परमेश्वर त्यांच्या मध्ये आहे; तर मग तुम्ही स्वतःला परमेश्वराच्या मंडळीपेक्षा वर का उचलता?’ [गणना 16:3]. जेव्हा कोरह आणि त्याचे सोबती देवाच्या न्यायाखाली नष्ट झाले, तेव्हा ज्यांना त्यांनी फसविले होते त्या लोकांनी या चमत्कारात परमेश्वराचा हात पाहिला नाही. दुसऱ्या दिवशी सकाळी सर्व मंडळीने मोशे आणि अहरोन यांच्यावर दोष ठेवून म्हटले, ‘तुम्ही परमेश्वराच्या लोकांना मारून टाकले आहे’ [वचन 41], आणि मंडळीवर महामारी आली, आणि चौदा हजारांहून अधिक लोक नष्ट झाले.”

“जेव्हा मी मिनियापोलिस सोडण्याचा हेतू केला, तेव्हा परमेश्वराचा दूत माझ्याजवळ उभा राहिला आणि म्हणाला: ‘तसे करू नकोस; कारण या ठिकाणी तुझ्याकडून देवाचे एक कार्य करून घ्यावयाचे आहे. लोक कोरह, दाथान

आणि अबीराम यांच्या बंडखोरीची पुनरावृत्ती करीत आहेत. मी तुला तुझ्या योग्य स्थानावर ठेवले आहे, जे प्रकाशात नसलेले मान्य करणार नाहीत; ते तुझ्या साक्षीकडे लक्ष देणार नाहीत; पण मी तुझ्याबरोबर असेन; माझी कृपा आणि माझे सामर्थ्य तुला टिकवून धरेल. ते तुझा तिरस्कार करीत नाहीत, तर मी माझ्या लोकांकडे पाठविलेल्या दूतांचा आणि संदेशाचा तिरस्कार करीत आहेत. त्यांनी परमेश्वराच्या वचनाचा अवमान केला आहे. सैतानाने त्यांचे डोळे आंधळे केले आहेत आणि त्यांच्या निर्णयशक्तीला विपरीत वळण दिले आहे; आणि जोपर्यंत प्रत्येक जीव या त्यांच्या पापाबद्दल—देवाच्या आत्म्याचा अपमान करणाऱ्या या अपवित्र स्वतंत्र वृत्तीबद्दल—पश्चात्ताप करीत नाही, तोपर्यंत ते अंधारात चालतील. त्यांनी पश्चात्ताप करून परिवर्तित व्हावे, म्हणजे मी त्यांना बरे करावे; अन्यथा मी दीपस्तंभ त्यांच्या स्थानावरून काढून टाकीन. त्यांनी आपली आध्यात्मिक दृष्टी अस्पष्ट केली आहे. देवाने आपला आत्मा व आपले सामर्थ्य प्रकट करावे, अशी त्यांची इच्छा नव्हती; कारण माझ्या वचनाविषयी त्यांच्यात थट्टेची व किळसाची वृत्ती आहे. हलकेपणा, क्षुद्र वर्तन, थट्टामस्करी आणि विनोद हे दररोज आचरणात आणले जातात. त्यांनी मला शोधण्यासाठी आपली अंतःकरणे लावली नाहीत. ते स्वतःच पेटविलेल्या ठिणग्यांच्या प्रकाशात चालतात, आणि जोपर्यंत ते पश्चात्ताप करीत नाहीत तोपर्यंत ते दुःखात निजतील. परमेश्वर असे म्हणतो: तुझ्या कर्तव्याच्या स्थानावर स्थिर उभा रहा; कारण मी तुझ्याबरोबर आहे, आणि मी तुला सोडणार नाही किंवा त्यागणार नाही.' देवाकडून आलेल्या या शब्दांकडे दुर्लक्ष करण्याचे धाडस मी केले नाही." The 1888 Materials, 1067.

सिस्टर व्हाइट यांच्या वृत्तीची तुलना शमुवेलाच्या वृत्तीशी करण्यात आली, आणि त्यांना बंडखोरांबरोबर व त्यांच्या बंडासह राहण्यास, तसेच आपल्या कर्तव्याच्या "स्थानावर" "उभे राहण्यास" सांगण्यात आले. त्या बंडखोरांना व त्यांच्या बंडाला त्यांच्या हवाली करून सोडून जाण्याचा (भविष्यवक्त्रीने) निश्चय केल्यानंतर, तिला आपल्या नेमून दिलेल्या स्थानावर ठाम उभे राहण्याची आज्ञा देण्यात आली.

प्रथम उल्लेखाचा नियम, जो अल्फा आणि ओमेगा या तत्त्वाचा एक प्रमुख घटक आहे, तो हे ओळखतो की एखादा विषय प्रथमच ज्या वेळी उल्लेखिला जातो, त्या वेळी त्याला सर्वोच्च महत्त्व असते. ल्युसिफरच्या बंडाच्या अगदी प्रारंभी याच्याशी संबंधित अशी वस्तुस्थिती होती की, देवाची इच्छा असती तर, ल्युसिफरच्या मनात उद्भवलेल्या त्याच्या पहिल्याच स्वार्थी विचाराच्या क्षणीच, देवाकडे ल्युसिफरचा नाश करण्यासाठी आवश्यक असलेली सर्व सत्ता होती. देवाने ल्युसिफरला सृष्टीतून दूर केले असते; आणि त्याने तसे करण्याचे ठरविले असते, तर त्याच्याकडे अशी सामर्थ्यशक्ती होती की, तो हे अशा प्रकारे करू शकला असता की इतर कोणत्याही देवदूतांना नेमके काय घडले हेही कळले नसते. अर्थात, त्याने तसे केले नाही, कारण इतर कारणांबरोबरच, ते त्याच्या स्वभावाचे नाकारणे ठरले असते; परंतु त्याच्याकडे अशी सर्जनशील शक्ती निश्चितच आहे की ज्यामुळे त्याला हेच कार्य करता आले असते. परंतु त्याने तसे केले नाही. त्याने संयमाने बंडाला आपल्या स्वभावाच्या साक्षीचा एक भाग होऊ दिला, स्वर्गात आरंभ झालेल्या आणि शेवटी पृथ्वीवर येऊ घातलेल्या त्या महान संघर्षाच्या साक्षीचा एक भाग होऊ दिला. प्राचीन इस्राएलासाठी मोशेच्या संवादाने हेच साध्य केले. देवाने बंडखोरांच्या त्या पिढीला अरण्यात मरण पावू दिले आणि त्या इतिहासाचा उपयोग, सनातन सुवार्तेशी संबंधित सत्यांना अधिक दृढ करण्यासाठी, बायबलमधील एका उदाहरणाच्या रूपाने केला.

त्याचप्रमाणे, शमुवेलाच्या दिवसांत देवाला राजा म्हणून नाकारण्यात आले तेव्हाही झाले. शमुवेलास त्याच्या वैयक्तिक ठाम मतांनाही आणि भविष्यवाणीसंबंधी असलेल्या ज्ञानालाही न जुमानता, पुढे जाऊन आपल्या कर्तव्याच्या स्थानावर ठाम उभे राहण्याची सूचना देण्यात आली. देवाच्या या भविष्यसूचक आणि ऐतिहासिक अधिपत्याचा हा घटक बाबेलच्या बंदिवासानंतर मंदिराच्या पुनर्बांधणीतही ओळखला जातो. देवाने बंदिवासाच्या सत्तर वर्षांतील प्रत्येक घटकाची भविष्यवाणी केली आणि त्यावर अधिराज्य गाजविले; यरुशलैमात परतणे, यरुशलैमाची पुनर्बांधणी, मंदिर तसेच रस्ते आणि भिंती. त्यांनी अशा समयविषयक भविष्यवाण्या ठरवून दिल्या ज्यांनी ते बंदिवासातून केव्हा मुक्त केले जातील हे दर्शविले. तेवीसशे वर्षांच्या प्रारंभाला चिन्हांकित करण्यासाठी किती हुकूम असतील हेही त्यांनी निर्दिष्ट केले. पहिल्या हुकूमाद्वारे ही प्रक्रिया आरंभ करणारा अन्यधर्मी राजा कोरेश याचे नावानेच त्यांनी निर्देश केले. यरुशलैम आणि मंदिर यांच्या पुनर्बांधणीचे सर्व घटक स्पष्टपणे निर्दिष्ट करण्यात आले होते, आणि हे कार्य पूर्ण

करण्यासाठी त्यांनी धर्मी पुरुष आणि संदेष्टे उभे केले.

दैवी भविष्यज्ञान व हस्तक्षेप यांची सर्व उघड चिन्हे असूनही, बाबेलमधील बंदिवासास कारणीभूत ठरलेल्या त्या बंडखोरीमुळे देवाच्या लोकांबरोबरची त्याची वैयक्तिक उपस्थिती आधीच समाप्त झाली होती. पुन्हा बांधण्यात आलेल्या मंदिरात शेखिनाहचे तेज कधीही परत आले नाही. संपूर्ण इतिहासाचा उपयोग जगाच्या अंतकाळातील इतिहासाला भविष्यसूचक रचना प्रदान करण्यासाठी करण्यात आला, जरी परमपवित्र स्थानातील शेखिनाहच्या उपस्थितीने त्या मंदिरास पुन्हा कधीही आशीर्वाद लाभला नाही. त्या अर्थाने, पुन्हा बांधलेले मंदिर हे देवाच्या उपस्थितीची नव्हे, तर इस्राएलच्या बंडखोरीची साक्ष होते. तरीही, त्या इतिहासातील भविष्यवक्ते, जसे शमुवेल आणि मिनियपोलिस येथील सिस्टर व्हाइट, भविष्यवक्त्यांच्या भूमिकेत सेवा करत राहिले.

ख्रिस्त आणि सैतान यांच्यातील महान संघर्षात प्रथम उल्लेखिलेली गोष्ट म्हणजे लुसिफरचे बंड होय, आणि देवाने आपल्या स्वतःच्या हेतूसाठी त्या बंडाला पुढे चालू राहू दिले. शमुवेल, इस्राएलच्या इतर राष्ट्रांसारखे होण्याच्या इच्छेविरुद्ध त्याच्या धर्मयुक्त संताप असूनही, पहिल्या दोन राजांना अभिषेक करण्यामध्ये सहभागी होण्यास निर्देशित झाला. आणि देवाचे संदेष्टे देवाच्या मंदिराच्या पुनर्बांधणीत सहभागी झाले, त्या मंदिरात देवाची शेखीना उपस्थिती पुन्हा कधीही असणार नव्हती.

जे लोक १८६३ मध्ये अॅडव्हेंटिझमच्या बंडखोरीवर पडदा टाकण्याच्या प्रयत्नात भविष्यवाणीच्या वचनाविरुद्ध आपल्या "कथांच्या थाळ्या" वापरतात, आणि जर १८६३ मध्ये काही चुकीचे घडले असते, तर संदेष्टीने त्यास मनाई केली असती, या तर्कावर आपला युक्तिवाद आधारण्याची निवड करतात, ते देवाविरुद्धच्या बंडखोरीच्या अगदी पहिल्या उल्लेखात ओळखल्या गेलेल्या पहिल्या तत्त्वाविषयी जाणीवपूर्वक अज्ञान बाळगतात. देव आपल्या स्वतःच्या हेतूसाठी बंडखोरीस अनुमती देतो, आणि जर उद्भवू शकणाऱ्या बंडखोरीच्या प्रसंगांत आपल्या संदेष्ट्यांनी तटस्थ किंवा मौन राहावे असे त्याने निवडले, तर ती त्याचीच निवड आहे.

जसे आपण 1844 ते 1863 या परीक्षेच्या प्रक्रियेचा विचार सुरू करतो, जी लाल समुद्र ओलांडल्यानंतर प्राचीन इस्राएल ज्या दहा परीक्षांत अपयशी ठरला त्यांद्वारे प्रतिरूपित झाली आहे, तसे हे बायबलमधील तथ्य समजून घेणे अत्यावश्यक आहे. देवाचे संदेष्टे आज्ञाधारकतेच्या काळात आणि अवज्ञेच्या काळातही त्याचे संदेष्टे म्हणून कार्य करतात, आणि काही वेळा ते अशा गोष्टींविरुद्ध निषेध करीत नाहीत की ज्या वरकरणी एखाद्या संदेष्ट्याने निषेध करावा अशी अपेक्षा असते. काही वेळा त्यांना बंडखोरीची स्पष्ट जाणीव असते, पण त्यांना रोखून धरले जाते; आणि इतर काही वेळा प्रभु बंडखोरीविषयी त्यांच्या डोळ्यांवर आपला हात ठेवतो. जेव्हा हा दृष्टिकोन ओळखला जातो, तेव्हा 1863 हे बायबलभविष्यवाणीतील सहाव्या राज्याच्या इतिहासातील एक महत्त्वपूर्ण वाटचिन्ह ठरते—प्रोटेस्टंटवादाच्या शिंगासाठी आणि रिपब्लिकनवादाच्या शिंगासाठीही.

मी संदेष्ट्यांद्वारेही बोललो आहे; आणि मी दृष्टान्तांची विपुलता केली आहे, आणि संदेष्ट्यांच्या सेवेद्वारे उपमा वापरल्या आहेत. होशे 12:10.